

АВТОДОРОЖНИК

Газета колективу Харківського навчально-науково-виробничого комплексу з автомобільно-дорожньої освіти

№ 1 – 2 (1648 – 1649)
13 лютого 2018 р., вівторок

ДЕНЬ СОБОРНОСТІ УКРАЇНИ

НЕПОДІЛЬНА, СОБОРНА, ЄДИНА!

ЖИВИ, УКРАЇНО!

*Живи, Україно,
живи для краси,
Для сили, для правди, для волі!
Шуми, Україно, як рідні ліси,
Як вітер в широкому полі.*

**ДУХ НАШ
ПРЕЧИСТИЙ,
ДУХ НАШ
НАРОДНИЙ**

*Дух наш пречистий,
дух наш народний,
Над нами сходить
в сю мить сьогодні.
На крилах в'ється,
В словах сміється.
І сльози щастя, обмивши рани,
Пливуть потоком,
несуть кайдани.*

*Сьогодні дух наш
зійшов над нами,
Ввійшов, влетів нам
в серця пташками.
У душах б'ється,
У слові летється.
О день преславний,
блаженні миті,
Сьогодні з духом святим
ми злиті!*

*О, поведи ж нас,
лицарський духу,
По вільній стежці життя
і руху.
На тихі води,
На ясні зорі.
І в цю велику,
страшну годину
З'єднай в єдину всю Україну!*

**Олександр Олесь
(грудень 1918 р.)**

Ми живемо в дуже складний для нашої країни час, коли на деяких її землях кожна тиха хвилина на вагу золота. Такими хвилинами ми маємо завдячувати тим, хто сто років по тому не боявся і не боїться нині захищати нашу державу і нашу волю, адже єдність, свобода і незалежність – багатвікова мрія кожного українця.

Сьогодні, після понад двох десятиріч Незалежності, проблема соборності України є, на жаль, не менш актуальною. На четвертому році незаконної анексії Криму та українсько-російського збройного протистояння, яке триває на Донбасі, історична дата 22 січня набула набагато більшої ваги для українського громадянського суспільства. Культурні та ментальні відмінності між українцями Сходу й Заходу існували завжди, однак завжди наші співвітчизники прагнули єдності. І Акт возз'єднання УНР та ЗУНР – історичний факт, що показав безсилля будь-яких

спроб роз'єднати український народ, протиставивши українців один одному.

– Ми всі різні, але нас об'єднують спільні цінності, спільні ідеали та устремління. Ми – велика міцна родина всіх громадян України. Від заходу на схід, від півночі до півдня – Україна неподільна, соборна і єдина! – сказав Президент України Петро Порошенко.

Дев'яносто дев'ять річниця Акту Злуки УНР і ЗУНР сьогодні дійсно набула нового, вагомшого звучання в контексті протидії російській агресії та окупації Криму й частини Донбасу. Цьогорічна щорічна акція «Живий Ланцюг Соборності», що прокотилася усюю країною до цієї дати, а також з нагоди 100-річчя проголошення Україною Незалежності, стала актуальнішою і значущішою для української спільноти.

Десятки тисяч українців з синьо-жовтими прапорами, а декотрі в одностроях армії Української Народної Республіки вийшли на акції до Дня Соборності, ви-

шикувавшись у «живі ланцюги» в Києві та в інших містах нашої держави. Українські патріоти наче показали і символічні, і реальні приклади соборності як в історичному контексті, так і в наших національних кольорах, вкотре довівши усюмо світові, що ми єдині й неподільні.

Нинішня акція, метою якої є збереження національної єдності громадян України та територіальної цілісності держави, має дійсно велике патріотичне значення і, сподіваємося, сприятиме стабілізації ситуації в країні.

День Соборності змусив усіх нас згадати про ціну, яку заплатили українці за здобуття власної державності, про важливі реальні й символічні кроки на шляху до єдності українського народу та українських земель, адже тільки єдність і свобода робить нас гідними нащадками наших праотців.

Тож міцно зберігаймо цей безцінний скарб!

Ольга ОВОД

ДРУЖНІЙ ВІЗИТ

Нещодавно у рамках програми міжнародного співробітництва декан автомобільного факультету проф. О.В. Саравєв відвідав Білоруський національний технічний університет, що знаходиться у центрі прекрасного двомільйонного Мінська.

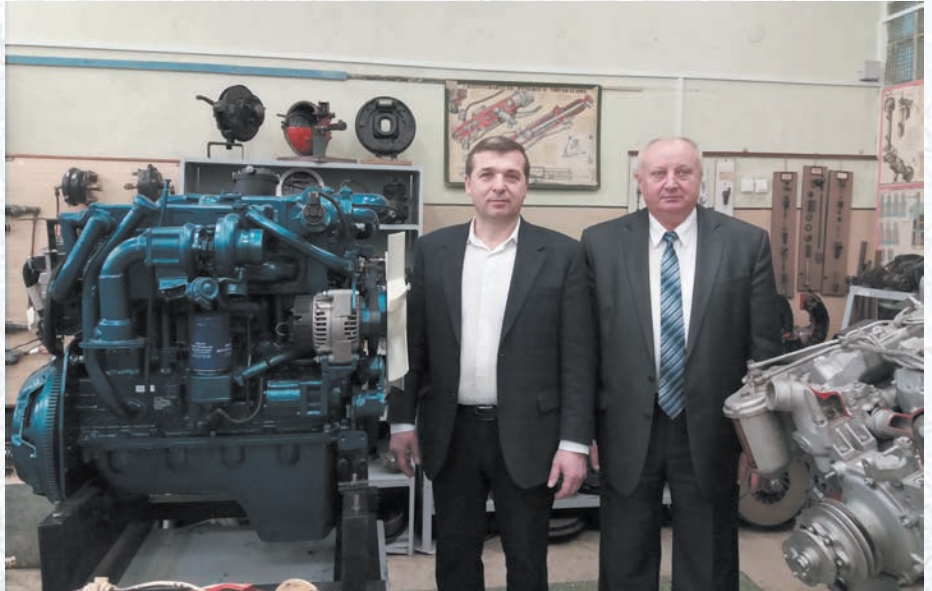
Нині в університеті на 119 кафедрах і 16 факультетах навчається понад 35 тисяч студентів за 89 спеціальностями.

У БНТУ працює майже 2000 викладачів, з яких 1100 мають вчені ступені і звання, у тому числі два академіки НАН Білорусі, 199 докторів наук, професорів і 829 кандидатів наук, доцентів.

Олексій Вікторович як візит-професор провів курс відкритих лекцій за актуальними аспектами розвитку автотехнічної експертизи.

За програмою візиту відбулися також робочі зустрічі з керівництвом Білоруського національного технічного університету – першим проректором Г.О. Вершиною та керівництвом автотракторного факультету: деканом Д.В. Капським, зав. каф. автомобілів Ю.Д. Карпісевичем, зав. каф. двигунів внутрішнього згоряння Г.М. Кухарьонком і зав. каф. транспортних систем і технологій С.А. Ринкевичем.

Метою зустрічі став подальший розвиток міжнародних відносин у царині освіти і науки. Саме тому за підсумками цього візиту заплановано укладання договору про співпрацю між нашими вищими закладами освіти та візит керівництва Білоруського

національного технічного університету до нашого вишу.

Під час літньої практики запланована поїздка наших студентів до БНТУ з екскурсіями на БілАЗ, МАЗ і до автоматизованого центру керування дорожнього руху Мінська.

Крім того, заплановано візит до ХНАДУ білоруських вчених на жовтневу міжнародну конференцію з нагоди нашого професійного свята, а також поїздка до БНТУ наших викладачів для читання відкритих лекцій.

Під час перебування у Мінську Олексій Вікторович побував також на науково-технічній виставці новітньої техніки, що проходила в рамках II білоруського з'їзду вчених, де були представлені сучасні автомобілі, трактори і двигуни, що випускаються в Білорусі.

Дякуємо адміністрації Білоруського національного технічного університету за теплий прийом і сподіваємося на подальшу плідну співпрацю!

Олена Андріщенко, наш кор.

КОНКУРСИ

ОЧІКУВАНА ПЕРЕМОГА

У наш час важко уявити людину, яка б не мріяла про комфортне життя. У XXI сторіччі ми настільки прагнемо полегшити свій побут, зробити своє існування комфортнішим, що розробка «Smart house» та інші гаджети з приставкою «Smart» стали мрією майже кожної людини.

На підтримку ідей щодо спрощення життя наприкінці минулого року в Харкові пройшов Хакатон ІТ-кластер на тему «Smart city, Smart house». У заході взяли участь 32 молодих і амбітних студенти з провідних ВЗО. Завідувач кафедри комп'ютерних технологій і мехатроніки нашого університету проф. Д.М. Клець порекомендував мені – четвертокурснику механічного факультету спеціальності «Комп'ютерна наука», взяти участь у Хакатоні, що я і зробив із задоволенням.

Усі учасники у складі семи команд завзято працювали над своїми проектами. Усім нам допомагали та всіляко підтримували дев'ять

менторів. Після плідної 30-годинної роботи команди представили сім абсолютно різних, але корисних і цікавих проектів.

Рівень підготовки і рішень, запропонованих учасниками, перевищив навіть очікування вимогливого і досвідченого журі, члени якого встановили три призових місця. Серед призерів, на щастя, опинилася і наша команда.

Перше місце зайняла команда «JFans», учасники якої створили програмно-апаратний комплекс, що дозволяє стежити за фізичним станом господаря будинку або квартири. За допомогою гаджета, що кріпиться на вухо, прилад зчитує дані про власника і передає їх у додаток. За цією інформацією в будинку буде налаштована температура і вентиляція. Також пристрій може керувати освітленням, створюючи максимально природне світло, що відповідає біоритмам власника.

Друге місце виборолла наша команда «Global Solutions». Ми довго думали, що в та-

кому розвинутому місті як Харків можна ще вдосконалити і дійшли висновку, що це недостатня кількість місць на парковках. Саме в такому великому мегаполісі, як наш, варто спробувати вирішити проблему звантаженої автомобілями центральної частини міста.

Наша команда запропонувала розумну парковку, що займає всього два паркувальних місця, але за попередніми розрахунками вміщує до 16 автомобілів, що не перевищують вагу три тонни. Для прикладу ми взяли вулицю Сумську як центральну й одну з найбільш звантажених вулиць Харкова. Самі парковки запропонували розмістити у дворах чи біля глухих торців будинків, не займаючи таким чином саму вулицю. За допомогою мобільного додатка, який було розроблено за декілька годин, можна подивитися, де знаходяться парковки, кількість вільних місць, а також відразу оплатити місце за допомогою банківської картки.

Третє місце здобула команда «Bells Team», учасники якої розробили мобільний додаток, що допоможе чудово провести час у незнайомому місті, зрозуміти розташування визначних місць і готелів, кафе і ресторанів, служб таксі тощо. Додаток практичний та зручний, досить ввести дані перебування у зазначеному місті і вам підберуть оптимальні маршрути для перегляду визначних місць, варіанти проживання у готелі. При необхідності можна замовити гіда.

Учасники, які, на думку журі, за певних обставин дещо не дотягли до призових місць, також представили цікаві проекти. У розвиток і велике майбутнє поданих ними проектів віряться не менше, ніж у майбутнє щасливчиків, які стали переможцями й отримали голівні призи.

Владислав Тресницький,
капітан команди (гр. МКМ-41)

СТУДЕНТСЬКА НАУКА

Наприкінці минулого року відбувся фінал Всеукраїнського конкурсу студентських команд «SDG in Ukraine: Look of New Generation» (Цілі сталого розвитку в Україні: погляд нового покоління), який організували Глобальний договір ООН в Україні, Українська асоціація з розвитку менеджменту та бізнес-освіти (УАРМБО), Київська Бізнес-Школа, а також Академія праці, соціальних відносин і туризму.

Конкурс відбувся за підтримки компанії-партнера ТОВ «Агротехсоюз», яка має 20-річний досвід роботи у царині постачання та обслуговування імпоротної сільськогосподарської техніки та обладнання і є офіційним дилером провідних світових виробників агротехніки, а саме: CLAAS, LEMKEN, HORSCH, GERINGHOFF та VALLEY.

За умовами конкурсу його учасники мали розробити середньострокову стратегію КСВ компанії (2 – 3 роки) та здійснити її структурну декомпозицію (за сферами КСВ) з варіантами заходів і доцільності їх запровадження на постійній основі з ідентифікацією соціально-економічних та інших видів ефекту від її запровадження.

На участь у конкурсі зареєструвалися 53 команди із 34 ВЗО 19 міст України (Буча, Дніпро, Житомир, Запоріжжя, Ірпінь, Київ, Кривий Ріг, Львів, Миколаїв, Одеса, Полтава, Рівне, Северодонецьк, Суми, Тернопіль, Умань, Харків, Херсон і Черкаси). До першого туру конкурсу увійшли 39 команд.

Під час презентації конкурсних робіт команди продемонстрували ґрунтовну тео-

ретичну підготовку, дослідницькі навички, амбітність і масштабність мислення, сміливість і креативність, вміння працювати в команді й чудові навички усної презентації, а також самостійності і натхненності.

Уперше в історії студентських конкурсів, що організовує УАРМБО з партнерами, перемогу здобули дві команди нашого університету, які гідно відстоювали честь факультету управління та бізнесу.

Команда «2B7G» у складі Ганни Кобзарєвої, Олександри Кальницької, Ірини Марченко, Марини Обозної, Олександра Перова, Марини Царьової та Альони Гончарової, а також команда «Go2Aim» у складі Ірини Трошій, Карини Купрієнко, Ірини Коваленко і Світлани Зверєвої не лише добре підготували подані на конкурс проекти, але й блискуче презентували їх під час

фіналу, показавши прекрасну підготовку, обізнаність предмету і чудові ораторські навички, самостійність, креативність і завзяття, командну роботу, вміння обґрунтувати свою точку зору і вести дискусію. Усі вони належним чином продемонстрували результати власних досліджень.

Викладачі-консультанти команд доц. кафедри економіки і підприємництва Т.В. Деділова і доц. кафедри управління та адміністрування І.В. Федотова і Я.В. Догадайло заслуговують на особливу увагу як мудрі наставники студентів.

Обидві команди змагались у фіналі як рівні серед рівних, здобувши бажану перемогу.

Команда «2B7G» посіла третє місце в абсолютній першості та здобула перемогу в номінації «Найкреативніша ідея», а команда «Go2Aim» стала переможцем у номінації «Системність і послідовність».

Команди-учасниці вдячні керівництву університету і факультету управління та бізнесу за всебічну підтримку.

Найкращий спосіб передбачити майбутнє – створити його. Саме нам, молодим та амбітним, змінювати нашу країну на краще і саме завдяки нашій безумовній фаховості ми можемо бути в ньому впевненими!

Дар'я Безверха, студкор ФУБ

ЩИРЕ СПІЛКУВАННЯ З ВЕТЕРАНАМИ

– Вітаю всіх Вас, шановні ветерани, з Новим роком і Різдвом Христовим! Бажаю миру і стабільності, здоров'я і оптимізму! Щоб рідні та близькі нам люди завжди були поруч, родинного затишку і злагоди Вашим сім'ям! – саме з таким привітанням звернувся до співробітників, які нині на заслуженому відпочинку, ректор ХНАДУ А.М. Туренко під час традиційної передноворічної зустрічі.

Цього дня у конференційній залі нашого вишу панували не лише тепло і затишок від спілкування й теплих слів привітання ректора, а й щедра частування та святковий настрій від концерту, який підготували учасники студентського клубу.

Під час відвертого спілкування Анатолія Миколайовича з шановними ветеранами мова йшла про непростий для університету час і серйозні випробування для нашої країни, про політику й економічні негаразди, про наші здобутки і плани на майбутнє.

Анатолій Миколайович подякував усім за невтомну багаторічну працю на користь університету. За чаюваннями ветерани ставили запитання, на які ректор давав вичерпну відповідь, дехто читав власні вірші, а хтось згадував свої трудові будні.

Цьогорічна тепла зустріч дружної родини ХНАДУ вкотре пройшла ніби на одному подиху.

Наших ветеранів привітали також Дід Мороз і Снігуронька та самодіяльні артисти. Ігор Штанько (ФТС) зачарував присутніх бездоганним співом, а Олена Краснолюбова та Дмитро Вербицький (АФ) – запальним танком. Максим Півторацький (ФТС) порадував веселою пісню «Вінні Пух». Гучні оплески отримали також Юлія

Лиска, яка напрочуд мелодійно виконала пісню «Помолимся за родителів», і студенти літературно-драматичної студії «Сердца нараспашку», які бадьоро заспівали новорічну фінальну пісню.

Сподіваємося, що рік, який настав, принесе нашій країні мир і спокій, адже всі ми так цього чекаємо.

Л.І. Климець,
директор студентського клубу

СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ

Напередодні новорічно-різдвяних свят відбулася традиційна зустріч ректора нашого університету, професора А.М. Туренка та голови студентської профспілки С.М. Урдзика зі студентами, позбавленими батьківської опіки. На зустрічі були також декани факультетів та їхні заступники з виховної роботи.

Саме завдяки таким ось зустрічам, такій лагідності і теплу, яке студенти-сироти отримують особисто від ректора і його команди, більшість із них прагнуть гідно навчатися, чітко усвідомлюючи важливість здобуття вищої освіти.

Так, саме команди тому, що тепло, яке наші сироти відчувають у повсякденному житті, йде від сердець усіх, хто причетний до вирішення питань їхнього соціального захисту.

Під час цьогорічної зустрічі 34 студенти отримали грошову допомогу та солодощі. На зустрічі, як завжди, мова йшла про реалії студентського життя в ХНАДУ і як зробити його кращим та змістовнішим.

Виступаючи перед сиротами, Анатолій Миколайович, зокрема, сказав: «З тієї миті, коли ви поринули у доросле життя,

ТРАДИЦІЙНА ЗУСТРІЧ

обравши відповідну спеціальність, а отже, і напрям свого життєвого шляху, вам, як і кожній молодій людині, потрібна підтримка, яку ви щомиті отримувате саме в стінах нашого університету.

Певнений, що кожен декан чи його помічник проявляє жвавий інтерес не лише до вашого навчання, але і до вашого життя взагалі. Ви набагато сильніші

за дітей, які живуть з батьками, тому що ви знаєте, яке суворе нині життя. Ваша кмітливість і прагнення до кращого майбуття мають бути понад усе».

Анатолій Миколайович підсумував результати успішності кожного студента-сироти упродовж поточного навчального року, виділивши як їхні здобутки, так і недоліки. А декани та їхні помічники розповіли про

тих студентів, які не лише добре навчаються, але й успішно поєднують навчання в ХНАДУ з професійним кар'єрним зростанням.

Безперечно, що на таких зустрічах юнаки і дівчата, які за певних життєвих обставин позбавлені батьківської опіки, мимоволі стають набагато ближчими один до одного, ніж це іноді здається. І вкотре приємно, що, окрім їхнього прагнення здобути вищу освіту, головним все-таки залишаються знання, які вони отримують в стінах рідної alma mater.

Ольга Ожго

УДОСКОНАЛЮЄМО МАЙСТЕРНІСТЬ ВИКЛАДАННЯ

Будь-яка мова являє собою живий організм, котрий вдосконалюється, змінюється та розвивається. Особливо це важливо не для носіїв мови, які знаходяться у безпосередньому мовному середовищі, а саме для викладачів цієї мови, які мають навчати та передавати її учням і студентам.

Саме задля цього усім нам і необхідно рости разом з мовним організмом – вчасно та органічно співпадаючи з динамічними коливаннями мовних аспектів і новітніми методичними інструментами.

Наші викладачі прагнуть до самовдосконалення та осучаснення викладацької діяльності. Саме тому на кафедрі іноземних мов стало доброю традицією проведення методичних семінарів за участю представників міжнародних спільнот, чия діяльність має на меті поширення сучасного досвіду навчання іноземним мовам та промоушену сучасних методик викладання. Частим гос-

тем нашої кафедри є представниця організації «Лінгвіст» та SELTA-викладач Ганна Іванова.

Черговий семінар було присвячено проведеному демо-заняття з англійської мови, спрямованого на розгляд методики викладання іноземної мови на рівень B1 та 2. На семінарі викладачі ознайомилися зі специфікою проведення занять та належними методичними навичками, котрими має володіти кожен.

Після проведення заняття розгорілася жвава методична дискусія, учасники якої спочатку цікавилися варіаціями методичних аспектів проведення занять, а потім отримували належні рекомендації щодо них.

Усвідомлення необхідності самонавчання та самовдосконалення спонукає викладачів кафедри до поглинання нових знань, спостереження за мовним розвитком, а також творчої наснаги і натхнення в педагогічній діяльності. На часі стали

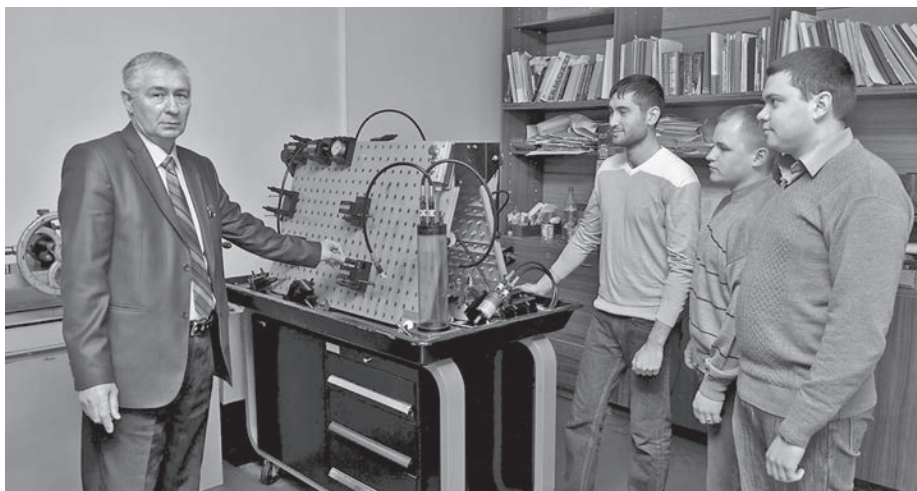

актуальними відмінні від попередньо існуючих методичні підходи та їх реалізація в аудиторній роботі. Тому метою нашої робочої повсякденності стала зміна вектора діяльності з використанням сучасних навчальних посібників, розроблених представниками сучасних міжнародних методичних спільнот.

Це слід робити також і для їх активного залучення до аудиторної роботи задля покращення знань студентів і можливості їхньої підготовки з іноземних мов відповідно до норм, встановлених для складання екзаменів на міжнародні сертифікати, та підвищення мобільності студентів у загальноєвропейському просторі.

О.С. Губарєва,
доц. каф. іноземних мов

БУТИ НАУКОВЦЕМ НЕПРОСТО

Часто на заняттях з питань нашої участі у наукових розробках постає тема на кшталт: що нас змогло б стимулювати до наукової діяльності? Мимоволі в аудиторії розпочинається дискусія і кожен студент висловлює свою думку.

Багатьох студентів приваблює кар'єра вченого, адже їх більше цікавить саме наукова робота, а не фінансова винагорода. Той, хто готується стати на тернистий шлях науки, неодмінно трічі подумає, перш ніж зробити цей вибір. Вченому важко знайти роботу у певній царині науки: зарплатня відносно низька, публікація статей за свій кошт, наукова робота займає весь вільний час, а ймовірність отримати фінансування маленька. Подібно, звичайно ж, трапляється

са. Але це лише один бік роботи науковця, проте є й інший – цікавий і захоплюючий.

Студенти нашого університету діляться на дві групи. Одні впевнені, що наука – це цікаво якщо вона є улюбленою справою, але сумніваються, що вони здатні до цього, хоча бажання працювати у них є. Для інших головним є гроші, а наука поки що не забезпечує великі статки. Піднімаючи тему про заробітну плату вченого, викладач вносить поправки, що успішні вчені отримують досить таки не малу фінансову винагороду.

Студенти ж іноді стверджують, що не кожен може стати вченим. Погодьтеся, що сумніви і невдачі часто супроводжують наукового працівника (як і представників ба-

гатьох інших професій). У професії вченого є абсолютно багато плюсів, але не все так легко як здається.

По-перше, бути вченим – це не «райська насолода», а важка праця, з якою не кожен здатен упоратися. По-друге, важливим моментом є захопленість своєю роботою, тому що вона, як ніщо інше, сприяє досягненню хороших результатів. По-третє, не все в роботі вченого так приголомшливо, і не кожен робочий день буде осяяний вогником успіху. Насправді, не менше 95% робочого часу вченого – це щоденна наполеглива і досить монотонна праця, і тільки після доведення справи до переможного фіналу, отримуєш шанс насолодитися нехай невеликим, але все ж відкриттям.

Кожна людина має робити саме той вибір, який максимально відповідає її власній мотивації і стилю життя. Якщо викладач пишається своїми науковими розробками, йому подобається створювати щось нове, і щоб його винахід був цікавим і корисним всьому світу – саме він є вченим. Дуже важливо любити свою роботу по-справжньому, адже нині далеко не кожна людина може щиро сказати: «Так, я люблю свою роботу».

Сьогодні багато людей різних професій просто день за днем виконують свої обов'язки і з нетерпінням очікують зарплатню чи премію. Проте вкрай важливо, щоб робота приносила задоволення – таке ж, як і прогулянка по місту чи зустріч з друзями. Все це робить життя прекрасним і незабутнім – таким, яким хочеться насолоджуватися.

Ірина Кириченко, гр. ММ-51

КРОК ДО ПРОФЕСІЇ

Ми, студенти першого курсу механічного факультету (спеціальності «Матеріалознавство» та «Галузеве машинобудування»), за ініціативи відділу організації сприяння працевлаштуванню студентів і кафедри технології металів та матеріалознавства нещодавно відвідали одне з найпотужніших підприємств України – ВАТ «Турбоатом».

Атомні електростанції, теплові і навіть гідроелектростанції для того, щоб виробити електрику, використовують надпотужні турбіни. Саме в Харкові їх і виробляють, до того ж у таких масштабах, що «Турбоатом» цілком справедливо вважають одним з найбільших турбінобудівних підприємств світу.

Наша екскурсія розпочалася з відвідування музею історії цього підприємства, що за час свого існування зібрав велику колекцію експонатів, серед яких – цікаві матеріали і документи з історії розвитку заводу, фотографії, моделі та пристрої до турбін, що тут виготовляються.

ВАТ «Турбоатом», що входить до переліку підприємств, які мають стратегічне значення для безпеки та економіки України, введено в експлуатацію 21 січня 1934 р. В 1935 р. тут було випущено першу стаціонарну парову турбіну потужністю в 50 МВт. Через три роки виготовлено парову турбіну потужністю 100 МВт і генератор до неї. Профілізація заводу остаточно склалася до 1950 р., коли було вирішено, що «Турбоатом» спеціалізуватиметься на випуску потужних парових і газових турбін. Саме тут у 1965 р. була виготовлена найпотужніша в світі одновальна парова турбіна потужністю в 500 МВт.

У 1967 р. розпочалося виробництво потужних парових турбін для атомних електростанцій. У 1980-ті рр. завод нарощує виробництво, в експлуатацію вводяться нові корпуси та обладнання. До 1986 р. понад 40% потужностей ГЕС колишнього Союзу було укомплектовано турбінами виробництва «Турбоатом», харківські турбіни стоять також на багатьох зарубіжних електростанціях.

У роки незалежності на заводі створено унікальний кульовий затвор, що за своїми параметрами не має аналогів у світовій практиці. У 2013 р. харківський «Турбоатом» зайняв одне з лідируючих місць у рейтингу кращих підприємств високотехнологічного маши-

нобудування України за рівнем інновацій. Минулий рік підприємство завершило з чистим прибутком 1,7 млрд. грн.

Ми залюбки ознайомилися з самим підприємством, що працює за замкнутим циклом: від проектно-конструкторських і науково-дослідних робіт до виготовлення, складання та випробування турбін і їх відвантаження. Нам пояснили, що із заготовельного етапу починається виробництво турбін. Адже від того наскільки добре, злагоджено, ритмічно та якісно буде працювати заготовельне виробництво, залежить наскільки успішно працюватимуть всі інші цехи.

Під час екскурсії ми відвідали металургійний цех, де на площі 50 гектарів робота кипить в прямому сенсі: розпалена сталь досягає температури 1600°, чавун – 1400°, крани з легкістю піднімають у повітря 200 тонн. Все працює злагоджено, немов оркестр. Ми побачили сучасні технології виготовлення сталі та чавуну, про які нам розповідали на лекціях з технології конструкційних матеріалів.

Побували у сучасному ливарному цеху, де особливе вра-

ження справила реконструйована формувальна дільниця. Все виробництво повністю автоматизоване та оснащене надсучасним обладнанням.

У зварювальному цеху нам представили потужні автоматичні зварювальні лінії, електродшлакове і лазерне зварювання та інші передові технології.

В інструментальному цеху працюють верстати різного призначення з числовим програмним управлінням. З принципами роботи таких верстатів ми ознайомлені на заняттях, що проходять у навчально-тренінговому центрі НААС кафедри технології металів та матеріалознавства, тому пояснення технологів підприємства були цікаві й зрозумілі.

Побували ми і у центральній заводській лабораторії, де вчені підприємства вирішують проблеми підвищення надійності та довговічності відповідних деталей турбін. Нам розповіли про дослідження впливу матеріалу електрода на стан зміцненого шару робочих лопаток парових турбін. Фахівці заводу показали і те як зміцнений шар формується електроіскровим легуванням сплавом

Т15К6 і сталі 15Х11МФ-Ш, з якої виготовляються лопатки турбін. Ми дізналися також як досліджується мікроструктура, мікротвердість і товщина наплавленого шару.

Завершилася наша екскурсія у цеху готової продукції, де вражають масштаби виробництва: тільки колесо турбіни може важити майже 60 тонн, а кришки до нього понад 30 тонн.

Нині турбіни ВАТ «Турбоатом», що займає четверте місце серед турбінобудівних підприємств земної кулі, працюють на електростанціях майже 50 країн світу. На заводі працюють майже 5000 робітників.

Виробничі можливості дозволяють щорічно випускати парові та гідравлічні турбіни загальною розрахунковою потужністю відповідно 8 млн. КВт і 2 млн. КВт.

Ми ще ніколи не бували на подібних підприємствах, тому все, що ми побачили, було цікавим і пізнавальним, зважаючи на важливість інформації. Приємно те, що на ВАТ «Турбоатом» працює багато молоді і тут реально є перспектива кар'єрного зростання. Тож після закінчення університету є сенс прийти сюди працювати.

Висловлюємо щире подяку організаторам цієї екскурсії та сподіваємося на подальше знайомство з іншими підприємствами галузі, сучасними технологіями виробництва і ринками праці.

**Ганна Ткачова,
профорг гр. М-11;
Юлія Ворфоломєєва,
гр. МС-11**

ЦІКАВІ ЗУСТРІЧІ

Серед безлічі культурно-масових заходів, які проводить наукова бібліотека у рамках навчально-виховного процесу, важливу роль відіграють зустрічі студентів з відомими особистостями університету.

Нещодавно співробітники бібліотеки організували і на високому рівні провели зустріч першокурсників (гр. М-11, М-12, МА-11, кафедра будівельних і дорожніх машин) з деканом механічного факультету проф. І.Г. Кириченком.

Доктор технічних наук професор І.Г. Кириченко з 1996 року обіймає посаду декана механічного факультету, колектив якого орієнтований на підготовку спеціалістів для машинобудівного комплексу і дорожнього будівництва в Україні та СНД.

Ігор Георгійович прочитав студентам цікаву лекцію

на тему: «Історія та розвиток механічного факультету. Міжнародні відносини та міжнародні партнери», детально розповівши студентам про міжнародні відносини, що склалися

у наших науковців з їхніми зарубіжними колегами, а також про студентів, які нині успішно працюють в європейських країнах, та про знання, якими вони діляться з колегами з інших вишів.

Лекцію декана доповнив викладач В.М. Супонев, який розповів студентській аудиторії про цікаві моменти з історії розвитку механічного факультету.

Під час цієї зустрічі мені особисто випала нагода поділитися з першокурсниками інформацією про фонди та підрозділи бібліотеки. Користуючись нагодою, я запросила присутніх на цьому заході студентів-механіків до бібліотеки МФ (ауд. 102), де ми проводимо обслуговування читачів та надаємо інформацію з дисциплін, які є у фонді НБ.

Колектив наукової бібліотеки щиро дякує декану механічного факультету проф. І.Г. Кириченку і викладачу В.М. Супоневу за цікаві лекції та запрошує їх на наступні зустрічі!

Д.М. Данильченкова,
бібліотекар НБ

Наукова бібліотека є центром соціально-культурної роботи університету, що активно здійснює інформаційну, освітню та виховну діяльність за такими напрямками: виховання морально-етичної культури читача, а також формування творчого й усвідомленого читання.

Традиційні форми масових заходів знаходять відгук у ви-

кладачів, співробітників і студентів, які беруть у них активну участь.

Саме така творча зустріч, що відбулася нещодавно в читальній залі НБ, нікого не залишила байдужим. На цій зустрічі присутні уважно слухали розповідь завідувача кафедри філософії та педагогіки професійної підготовки, члена Транспортної

академії України, професора О.К. Чаплигіна про власну книгу «Філософія та література».

Ця зустріч пройшла у невимушеній дружній обстановці жвавого й товариського спілкування, під час якого молодь вчилася розуміти і поважати загальнолюдські цінності: талант і творчість шанованого в університеті професора.

Саме під час таких зустрічей студенти та викладачі найкраще відчувають тепло і доброзичливість у взаєминах.

Висловлюємо Олександрю Костянтиновичу щире подяку за цю зустріч і бажаємо великих успіхів і творчого натхнення!

Я.О. Байбуза,
бібліотекар 1 кат.

ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА ВИХОВНОЇ РОБОТИ

Перша теза: в чинному Законі України «Про вищу освіту» (2014 р.) словосполучення «виховна робота у вищому закладі освіти» не існує. Зазначене спричинило серед науково-педагогічних працівників українських вишів дискусію про те, що у вищій школі, на відміну від закладів середньої освіти, такого виду виконуваних робіт, як виховна робота, немає.

Однак, відповідно до статті 26 розділу 6 того ж Закону України «Про вищу освіту», до основних завдань вищого закладу освіти, крім провадження освітньої та наукової діяльності, належить «формування особистості шляхом патріотичного, правового, екологічного виховання, утвердження в учасників освітнього процесу моральних цінностей, соціальної активності, громадянської позиції та відповідальності, здорового способу життя, вміння вільно мислити та самоорганізовуватися в сучасних умовах».

А стаття 58 зобов'язує науково-педагогічних працівників «дотримуватися норм педагогічної етики, моралі, поважати гідність осіб, які навчаються у вищих закладах освіти, прищеплювати їм любов до України, виховувати їх у дусі українського патріотизму і поваги до Конституції України та державних символів України; також розвивати в осіб, які навчаються у вищих закладах освіти, самостійність, ініціативу, творчі здібності». Також новоутворений Інститут модернізації змісту освіти рекомендує Перелік нормативно-правових актів для використання у ВЗО I – IV рівнів акредитації щодо організації виховної роботи зі студентами у кількості 112 документів. Отже, опосередковано проглядається чітка позиція держави і МОН України – виховна робота у вишах повинна проводитися. І як підтвердження цієї позиції – Статут ХНАДУ, де чітко регламентовано – університет зобов'язаний забезпечувати культурний і духовний розвиток особистості, виховання осіб, які навчаються у ВЗО.

Друга теза у формі запитання: хто і яким чином має реалізовувати завдання з виховання особистості студента, щоб він

в ідеалі став гармонійно розвиненою, соціально активною, національно свідомою людиною та ще й умів самостійно та нестандартно мислити, швидко орієнтуватися у складних обставинах суспільного й особистого життя? Відповідь очевидна – організація виховної роботи здійснюється за допомогою ректорату, кафедри, куратора, викладача, студентського самоврядування й активності самого студента. У цій низці відповідальних за виховання виокремлю три взаємозалежні позиції – кафедра, куратор і викладач.

Третя теза: головною ланкою реалізації плану виховної роботи ВЗО є кафедра. Кафедри планують, визначають мету і завдання виховної роботи, її організаційні принципи й види, керуючись Конституцією України, Законом України «Про освіту», Законом України «Про вищу освіту», «Національною доктриною розвитку освіти в XXI столітті», Державною національною програмою «Освіта. Україна XXI століття», Національною стратегією розвитку освіти в Україні на 2012 – 2021 роки, Положенням про державний заклад вищої освіти, наказами Міністерства освіти і науки України. Кафедри гуманітарного циклу, зокрема очолювана мною кафедра українознавства, за підтримки навчально-виховної роботи мають Концепцію національно-патріотичного виховання молоді. Випускові і спеціалізовані кафедри проводять виховну роботу з урахуванням специфіки нашого навчального закладу, відповідно до запитів і потреб студентів. Кафедра фізичного виховання та спорту проводить заходи спортивного підготовки, спрямовані на утвердження здорового способу життя молодих громадян.

Четверта теза: куратор навчально-виховної групи вишу є суб'єктом виховної роботи. Куратор призначається для надання допомоги студентам у формуванні студентського колективу групи, проведенні індивідуальної навчально-виховної роботи, здійснення зв'язків із батьками, з'ясування проблем студентів, надання їм можливої допомоги, контролю за навчальним процесом тощо. Куратором студентської групи перш за все має бути викладач, який

користується авторитетом, відзначається високими моральними якостями, володіє неабиякою педагогічною майстерністю та організаторськими здібностями і може забезпечити позитивний виховний вплив на студентів. Це в ідеалі, а фактично масо справді дуже відповідальних кураторів, імена яких відомі й за межами факультетів, однак є і такі куратори, робота яких вважається вкрай незадовільною.

П'ята й найголовніша теза: кожен окремо взятий викладач своєю особистістю впливає на формування у студентів певних компонентів загальнолюдської і професійної культури. Манера спілкування, мовлення, поведінка, зовнішність, жести, міміка, володіння основами психотехніки, морально-етичні цінності – це той духовний капітал педагога, який є живильним джерелом виховання студентів. Тому кожен з нас, кажучи про невихованого студента, повинен достатньо прискіпливо придивитися до власної життєвої позиції, ціннісної орієнтації і поведінки.

Насамкінець хочу виокремити важливість у сучасних історичних реаліях саме національно-патріотичного та військово-патріотичного виховання, з актуалізацією і залученням учасників бойових дій на Сході України, членів сімей Героїв Небесної Сотні до формування у студентів активної громадянської позиції. Бо золотом і, на жаль, кров'ю вписані багатьом нам відомі слова Василя Симоненка: «Можна все на світі вибирати, сину, вибрати не можна тільки Батьківщину».

Тож організація виховної роботи в усіх структурних підрозділах університету потребує постійного вдосконалення, пошуку і приведення в дію нових форм впливу на студентів, а також відпрацювання нових методик. Однак незмінною залишається істина – виховання повинно носити творчий характер з особливою орієнтацією на специфіку навчального закладу, однак так, щоб студент не здогадувався, що ми його виховуємо.

Н.В. Нікуліна,
зав. каф. українознавства,
доцент

МОВА НАША – СОЛОВ'ЇНА

Традиційно до міжнародного дня рідної мови першокурсники надали нам свої есе, де щонайліпше показали ставлення до мовного питання сучасного студентського загалу. Пропонуємо вашій увазі найяскравіші їхні дописи.

Мова є основним елементом нашої державності. У новітній час мова стала одним з головних атрибутів кожної національної держави. Україна як держава українського народу не повинна бути винятком. У всіх національних державах головний консолідуючий інструмент – мова. Вона живе не сама по собі, а в світовому суспільстві, народженою від якої вона є. Нам не потрібно соромитися рідної мови, адже ми повинні говорити нею й пишатися нею, бо поки жива мова народна в устах народу, до того часу живий і народ.

Мова – найважливіший універсальний засіб спілкування, організації та координації всіх видів суспільної діяльності: галузі виробництва і побуту, обслуговування і культури, освіти і науки. Вона є однією з найістотніших ознак нації й існує як мова діяльності членів відповідної етнічної спільноти. Українська мова є мовою найбільшого корінного етносу України і невід'ємною базовою ознакою його ідентичності упродовж багатьох століть. Рідна мова – це скарбниця духовного культурного спадку нашого народу.

Українська мова повинна бути рідною для кожного, хто вважає себе приналежним до українського народу. Кожен, хто народився і живе в Україні, повинен вивчати та збагачувати українську мову. Мова для людини є не лише засобом спілкування, вона є невід'ємною частиною особистості, бо за мовою можна пізнати саму людину.

На українській землі жили такі талановиті поети і письменники, як Григорій Сковорода, Тарас Шевченко, Леся Українка, Іван Франко, Михайло Коцюбинський та багато інших. Кожен з них намагався показати, яка в нас чарівна, мелодійна і багата мова.

Але в сучасному світі багато хто забуває про те, що нам хотіли сказати славетні митці України, і наша мета не допустити цього.

На сьогодні мова є одним з головних факторів, що робить країну саме країною. До національної мови нас привчають з дитинства. Мова – найважливіша частина нашої особистості, нашої поведінки і нашої думки. Саме рідна мова формує і визначає свідомість, творить людину і культуру, адже це національне надбання українського суспільства, тому вона і повинна охоронятися та підтримуватися державою. Мовна політика як одна із складових державотворення має бути спрямована на оптимальне функціонування мови в усіх сферах життя.

Незважаючи на складні умови тривалих періодів територіальної роз'єднаності й бездержавності, українська мова зберегла свою ідентичність і стала важливим чинником возз'єднання українських земель

та відновлення незалежності України. У витворених упродовж віків різних формах буття української мови (старовинні усні перекази, казки, міфи та літописи) зберігається історична пам'ять і досвід нації.

Мова – це наше життя. Завдяки рідній мові ми щодня спілкуємося один з одним, передаємо наші почуття і радість, думки і сумніви. Наша мова різноманітна й багата. Вона посідає дуже важливе місце в нашому житті, адже в усьому світі українська мова вважається наймелодійнішою. У кожній країні є своя національна мова, яку знає кожен її громадянин. Наша національна мова – українська. Змалечку нас надихали тим, що наша рідна мова займає другу сходинку за милозвучністю у світі, тому й називається «солов'їною». Незнання рідної мови заважає студентам швидко засвоювати навчальний матеріал.

Нещодавно в Україні було прийнято закон, за яким педагоги середніх і викладачі вищих закладів освіти усіх рівнів повинні вести свої предмети українською мовою. Але проблема з російськомовними підручниками, на жаль, існує дотепер. Молодше покоління українців має всі можливості здійснити потаємні мрії видатних митців української літератури, зробивши нашу рідну мову світовою.

«Без мови немає держави» – говорили нам під час занять наші викладачі. Рідна мова – скарбниця знань, здобутих упродовж історії. Із сторіччя в сторіччя українські творці як діамант огранювали нашу рідну мову. Вона бере участь у всіх аспектах соціального життя. Ми говоримо, читаємо і пишемо нею. Без мови не буде ніяких державних цінностей. Ніколи люди не будуть вірні державі, в якій мова запозичена.

Вікторія Єрьоміна, гр. Е-11-17;

Данило Гуськов, гр. МІ-11-17;

Марія Веденьова, гр. ЕПП-11-17;

Артем Васильченко, гр. МІ-11-17;

Вікторія Сопельник, гр. ЕП-11-17

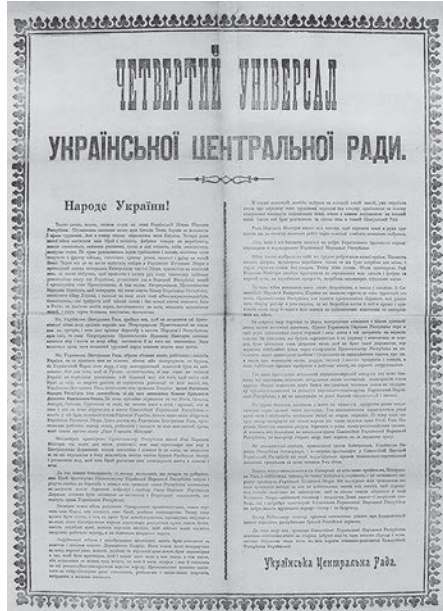
ЧЕТВЕРТА СПРОБА

Сто років тому, 22 (9) січня 1918 року IV Універсалом Центральної Ради було проголошено незалежність Української Народної Республіки як вільної та суверенної держави українського народу. Це була вже четверта спроба провідників української національно-демократичної революції сформулювати бачення майбутнього українського народу після трьох Універсалів, що наголошували на автономії України у складі майбутньої демократичної Російської держави у формі федеративної республіки.

Шлях до проголошення незалежності був непростим. Навіть у III Універсалі, прийнятому Малою Радою 20 (7) листопада 1917 р. вже після більшовицького перевороту в Петрограді, Центральна Рада все ще не наважувалася остаточно порвати зв'язок із Росією, наголошуючи: «Однині Україна стає Українською Народною Республікою. Не відділяючись від Республіки Російської і зберігаючи єдність її, ми твердо станемо на нашій землі, щоб силами нашими допомогти всій Росії, щоб уся Республіка Російська стала федерацією рівних і вільних народів». Наприкінці Універсалу містилося звернення до народу: «Громадяне! Іменем Народної Української Республіки у федеративній Росії ми, Українська Центральна Рада, закликаємо всіх до рішучої боротьби зі всім безладдям і руйніцтвом та до дружнього великого будівництва нових державних форм, які дадуть великій і непереможній республіці Росії здоров'я, силу і нову долю. Вироблення тих форм має бути проведено на Українських Установчих зборах».

Володимир Винниченко захоплено оцінював цей справді історичної ваги документ: «Тепер нарешті ми могли творити життя по нашому образу й подобію, і тільки по нашому. Тепер ми мали всі засоби для того. Всі державні апарати переходили до рук Генерального секретаріату, всі фінансові засоби були до його розпорядження, вся військова сила підлягала його наказам... Все населення, вся демократія України дивилась на Український Уряд з надією й вірою». На жаль, таке райдужно-оптимістичне бачення світлого майбутнього української державності, яка мала б розвиватися на засадах, забезпечених III Універсалом, дуже швидко розбилася об крижану невблаганність поточних політичних реалій.

Менш ніж за місяць потому, 17 (4) грудня 1917 р. уряд більшовицької Росії – Рада народних комісарів – видав так званий «Маніфест до українського народу з ультимативними вимогами до Української Ради», підписаний Володимиром Ульяновим (Леніним) та Львом Троцьким. Цей документ вимагав від українського уряду безумовної підтримки більшовицької влади, а вимоги, викладені у ньому, мали у разі їх виконання привести до ліквідації самостійної української державності як такої. Відкинувши ці зухвалі умови більшовиків, Центральна Рада опинилася у стані війни з більшовиць-

кою Росією. Невдовзі російські більшовики розпочали військове вторгнення в Україну, прикриваючись при цьому створеним у Харкові «кишеньковим» «робітничо-селянським» урядом. Його існування мало зняти з більшовицької Росії звинувачення в агресії проти України і виставити події таким чином, немов би йдеться не про зовнішню агресію, а про внутрішньоукраїнський конфлікт, громадянську війну, до якої Росія буцімто не має жодного прямого стосунку. **До болю знайома риторика, чи не так?**

Сучасники, звичайно, прекрасно бачили реальну сутність цієї картонної декорації. В. Винниченко влучно зауважував, що, створивши уряд у Харкові, Росія намагалася приховати власну агресію проти України: «Не вона, мовляв, уже тепер вела війну з Україною, а Харківський Український уряд боровся проти Київського, тепер, мовляв, це хатня справа самого українського народу. Натуральна річ, що це була тільки одна формальність, бо Харківський уряд усі директиви одержував з Петрограда й вів військові операції силами руського уряду». І справді, харківський більшовицький уряд нічого реально не вирішував і був суто формальним додатком до військового штабу російського більшовицького війська на чолі з В. Антоновим-Овсієнком.

Навіть самі члени цього «маскувального» уряду відверто визнавали власну неповносправність. Так, В. Затонський, який був на той час «народним секретарем освіти», іронічно зауважував: «Називали себе урядом, та самі до того ставилися трохи гумористично. Та й справді: який же з нас був уряд без армії, фактично без території, бо навіть Харківська рада нас не визнавала. Апарату жодного... Секретаріат був у кишені». А «народний секретар військових справ» В. Шахрай, за спогадами одного з сучасників, скаржився: «Що це за уряд укра-

їнський..., що його члени зовсім не знають і не хочуть знати української мови? Що не тільки не користуються жодним впливом серед українського суспільства, але воно навіть ніколи й не чуло раніше їхніх прізвищ? Що я за «український військовий міністр», коли всі українізовані частини в Харкові мені доводиться роззброювати, бо вони не хочуть іти за мною на оборону радянської влади? За єдину військову підпору для нашої боротьби проти Центральної Ради ми маємо лише військ, що скерував на Україну з Росії Антонов і що на все українське дивиться як на вороже, контрреволюційне». Як бачимо, навіть військовий міністр «харківського українського уряду» визнавав відсутність підтримки більшовицького правління місцевими українцями і його повну залежність від російської більшовицької армії вторгнення. То ж про яку громадянську війну може у такому разі йтися?

Втім у Українській Народній Республіці справи були ще гіршими – якщо більшовицький уряд у Харкові тримався передовсім на штиках армії, приведеної В. Антоновим-Овсієнком з півночі, то Центральна Рада не мала достатньо безздатного війська, спроможного її захистити. Ба більше – частина українських збройних формувань під впливом агітації більшовиків воліли дотримуватися нейтралітету, а то й зовсім переходили на бік більшовиків. Сучасник подій Дмитро Дорошенко зазначав у своїх спогадах: «Українське військо, всі ці численні «українізовані» полки, дивізії й корпуси танули як сніг, далеко швидше, ніж відбувалася їх українізація. Ентузіазм літа 1917 р. проминув безслідно, і од «мільйонів багнетів», про які так гордо говорилося влітку, не зосталося й сліду».

За таких умов більшовицькі загони наприкінці грудня швидко просувалися на Київ, через що сумно та невесело стрічали українські урядовці новий 1918 рік. Вже згаданий Д. Дорошенко писав: «Новий 1918-й рік наступав при дуже сумних ауспіціях. Чернігів, Полтава, Харків, Катеринослав були вже в руках большевиків. На місці кувалась зрада з боку крайніх лівих українських груп і підготовлялося повстання в Києві. В залі Українського Клубу в Києві зійшлася під новий рік громадка української інтелігенції, щоб вкупі зустрічати новий рік. Прийшов голова Ради Народніх Міністрів (так нарешті переіменовано генеральних секретарів) В. Винниченко, міністер пошти М. Шаповал і ще дехто. Зібралася переважно стара інтелігенція, «домартовської» доби. Настрій був у всіх невеселий. Посідали за стіл. Вибила дванадцята година. Всі почали просити, щоб Винниченко сказав слово – традиційний новорічний тост. Він відмовлявся. Нарешті дами упросили його. «Що я вам скажу? – почав Винниченко. – Хіба те, що йде варвар з півночі і грозить знести і змести з лица

ЧЕТВЕРТА СПРОБА

Закінчення. Початок на с. 10

землі всі наші здобутки, зруйнувати нашу культуру, знівечити все, чим ми дорожимо й над чим працювали!» Ціла промова була овіяна глибоким смутком і песимізмом. У такому ж дусі говорив по ньому й другий міністер – М. Шаповал, що вітав наступаючий новий рік словами «morituri te salutant!» Промови представників влади не сприяли заспокоєнню, і на другий день весь український Київ знав, що говорилось учора міністрами на бенкеті. Але дійсність цілком оправдувала навіть найбільший песимізм».

За таких невтішних умов життя на решті жорстоко навчило українських політичних діячів очевидного – годі розраховувати на те, що Україна може сподіватися на постання в Росії демократичної влади, з якою можна домовлятися і жити в межах спільної федеративної держави. Слід було боронити здобутки української національно-демократичної революції принаймні у межах власної держави, не претендуючи на нездійсненну месіанську роль щодо росіян. З огляду на це, а також з метою укласти окремішній мирний договір з Німеччиною та Австро-Угорщиною, які могли надати збройну допомогу проти російських більшовиків, Центральна Рада нарешті дозріла до проголошення незалежності, що передбачало цілковитий розрив з Росією і творення власної окремішньої держави. Зроблено це було IV Універсалом Центральної Ради, текст якого Михайло Грушевський виголосив 25 (12) січня, однак під документом була проставлена дата 22 (9) січня 1918 р. – день, коли мали розпочати роботу передбачені III Універсалом Українські Установчі збори.

У тексті IV Універсалу наголошувалося, що його ухвалено «для того, щоб ні руське правительство, ні яке інше не ставили Україні на перешкоді установити той бажаний мир, для того, щоб вести свій край до ладу, творчої роботи, до кріплення революції та волі нашої, ми, Українська Центральна Рада, оповіщаємо всіх громадян України: Однині Українська Народня Республіка стає самостійною, ні від нікого незалежною, вільною, суверенною державою українського народу. Зо всіма сусідніми державами, як-то: Росією, Польщею, Австрією, Румунією, Туреччиною та іншими ми хочемо жити в злагоді й приязні, але ні одна з них не може втручатися в життя самостійної Української республіки. Власть у ній буде належати тільки народові України, іменем якого, поки зберуться Українські Установчі Збори, будемо правити ми, Українська Центральна Рада, представниця робочого люду – селян, робітників і солдатів та наш виконавчий орган, який однині матиме назву Рада народних міністрів». Втім, на жаль, навіть тут українські політики не уникли традиційних розважань про теоретичну можливість майбутнього федеративного зв'язку з Росією, зауваживши, що

у майбутньому «належатиме рішення про федеративний зв'язок з народними республіками бувшої Російської держави».

Окремо у тексті говорилось про завдання оборонити волю українського народу від російських загарбників, які дещо завуальовано називалися «більшовиками» та «насланими з Петрограду найманими насильниками»: «Що ж до так званих «більшовиків» та інших напасників, що нищать та руйнують наш край, то приписуємо Правительству Української Народньої Республіки твердо й рішуче взятися за боротьбу з ними, а всіх громадян нашої Республіки закликаємо: не жалючі життя боронити добробут і свободу нашого народу. Народня Українська Держава повинна бути вичищена від насланих з Петрограду найманих насильників, які топчуть права Української Республіки».

**Термінологія документа вкотре змушує згадати нашу сучасність, у якій ві-
їна із зовнішнім агресором називається
антитерористичною операцією, вояки
регулярної російської армії – добровольцями,
які буцімто пішли воювати на Донбас
під час відпущки або звільнившись
з лав збройних сил і прихопивши з собою
зброю аж до важкої техніки включно,
а місцеві колаборанти окупантів – сепаратистами і ополченцями.**

Насамкінець IV Універсал закликав «усіх громадян самостійної Української Народньої Республіки... непохитно стояти на сторожі добутої волі та прав нашого народу і всіма силами боронити свою долю від усіх ворогів селянсько-робітничої самостійної Республіки». Однак сили наприкінці січня виявилися надто нерівними, і попри героїзм захисників української держави, зокрема славновісний подвиг студентів у бою під Крутами, Центральна Рада змусена була відбутися до Житомира, а Київ захопили більшовики. Лише вдалі переговори української делегації у Бресті-Литовському та мирний договір між УНР та країнами Четверного союзу дозволили Центральній Раді отримати військову підтримку з боку Німеччини та Австро-Угорщини і звільнити українську землю від загарбників-більшовиків так само швидко, як її було втрачено, – вже на початку квітня до Харкова вступив Запорозький корпус полковника УНР Петра Болбочана.

На жаль, ефективно скористатися проголошеною незалежністю Центральної Рада

не спромоглася і після цього – більшовицька агресія по суті змінилася німецькою окупацією. Четверта спроба усамостійнення української державності, якщо рахувати її за Універсалами Центральної Ради, виявилася запізнілою і, в кінцевому підсумку, невдалою – ані гетьман Павло Скоропадський, ні діячі Директорії так і не спромоглися захистити проголошену незалежність України.

Якщо ж вважати IV Універсал першим документом, що однозначно заявляв про створення «самостійної, ні від нікого незалежної, вільної, суверенної держави українського народу», то четверту спробу відірватися від Росії Україна здійснює саме зараз. Другою спробою був Акт відновлення Української Держави 30 червня 1941 р., що мав суто символічне значення і не був реально втілений у життя попри всі зусилля борців за українську незалежність в роки Другої Світової війни та після неї.

Третя спроба відбулася 24 серпня 1991 р., коли було проголошено Акт проголошення незалежності України, однак, як показали наступні понад два десятиліття української історії, наша держава так і залишилася на роздоріжжі між справжнім суверенітетом і перебуванням у полі тяжіння Росії. Як зазначав Віталій Портников у блискучому есеї «Сто років самотності українства»: «У 1991 році, вже після проголошення другої незалежності, Україна вступила в СНД і на довгі десятиліття закріпила в свідомості навколишнього світу свою приналежність до пострадянського простору і особливі зв'язки з метрополією».

Зараз, після подій Майдану 2013 – 2014 рр., російської анексії та окупації Криму і збройної агресії Російської Федерації проти України на Донбасі нарешті триває четверта спроба здобуття справжньої української незалежності. Чи вдасться принаймні цього разу остаточно вкоренити беззаперечний суверенітет України – покаже час. Історія ж окреме вкотре свідчить, що будь-які сподівання на демократизацію Росії марні, і найкраще, що можна зробити – це залишити внутрішньоросійські справи росіянам, а самим сконцентрувати зусилля на тому, щоб запобігти чужоземному втручанню у справи внутрішньоукраїнські.

А.М. Домановський,
доц. каф. українознавства

ВІДГОМІН АФГАНСЬКОЇ ВІЙНИ

Йшов одна тисяча дев'ятсот сімдесят дев'ятий рік. Давно відгрімлі залпи Другої Світової війни. Світло, тиша і спокій запанували на нашій землі. Відновлено міста і села. З'явилися посмішки на обличчях людей, обпалених страшною війною, а молодь думала про прекрасне майбутнє, обираючи мирні професії. Але пройшло всього декілька десятків років, і в нашій мові з'явилося малозрозуміле, але дуже трагічне словосполучення «локальний конфлікт».

Афганська війна... Як багато і мало ми про неї знаємо. Вона пішла в історію і за неповних десять років забрала багато тисяч життів воїнів-інтернаціоналістів. Своїм чорним крилом ця війна зачепила багато родин наших співвітчизників, принісши з собою цинкові труни, безногих і безруких, сліпих і важко хворих молодих людей. Війна в Афганістані – це горе, перш за все, тих, хто безпосередньо брав у ній участь. Для інших вона далека, чужа і незрозуміла, хоча і ближча за часом.

Офіційною версією введення наших військ в Афганістан стала допомога дружньому афганському народу і захист південних рубежів. У 1978 – 1979 рр. лідери Афганістану неодноразово зверталися за військовою допомогою для утримання завойованих квітневої революції. До Афганістану постачалася бойова техніка і зброя, посилалися військові фахівці. Однак керівникам Афганістану цього було недостатньо. Вони наполягали на більш активній допомозі.

Дванадцятого грудня 1979 р. було прийнято рішення про введення військ для надання міжнародної допомоги афганському народу.

Всього за період з 25 грудня 1979 р. до 15 лютого 1989 р. (9 років, 1 місяць і 22 дні) на території Афганістану пройшли військову службу 620 000 чол. Щорічна чисельність військ складала 80 – 100 тисяч військовослужбовців.

Загальні незворотні людські втрати (убиті, померлі від ран і хвороб, в результаті пригод і нещасних випадків) становлять 15 015 чол.

В Афганістані воювали 160 375 вихідців з України. Кожен четвертий учасник бойових дій в Афганістані був з України, серед яких 17 Героїв Радянського Союзу (шість отримали це звання посмертно).

За час тієї війни загинуло 3280 чол., 80 чол. зникли безвісті, 8000 чол. були поранені, 3560 чол. стали інвалідами.

На території Афганістану пройшли військову службу понад 5000 мешканців Харківщини, із них 128 чол. загинули.

Крім того, в Афганістані пройшли військову службу понад 7000 харків'ян, із них 124 чол.

загинули. Через поранення, контузії й тяжкі хвороби інвалідами стали понад 1000 ветеранів.

Сьомого квітня 1988 р. було підписано директиву, де зазначено: «Виведення військ (у разі підписання Женевських угод між Афганістаном та Пакистаном) здійснити відповідно до затвердженого плану з 15 травня 1988 р. до 15 лютого 1989 р. у два етапи...».

До моменту підписання Женевських домовленостей чисельність військ в Афганістані становила 103 тисячі чоловік. Виведення військ розпочалося за затвердженим графіком поетапно і послідовно.

Зранку 15 лютого 1989 р. останнім зі складу обмеженого контингенту радянських військ (за винятком тих, хто залишався у полоні) перейшов по мосту «Дружба» через річку Амудар'я командувач 40-ї армії генерал-лейтенант Б. Громов, а опівдні буденно і непримітно Афганістан залишили й радянські прикордонники.

У Термезі та Кушці солдатів та офіцерів, які виходили з Афганістану, зустрічали в основному їхні рідні і близькі, а також численні представники засобів масової інформації.

Ніхто з керівників країни не вважав за потрібне бути присутніми при поверненні на Батьківщину своїх солдатів, продемонструвавши тим самим повну байдужість до армії.

Ми шануємо пам'ять афганської війни. Її історія, що увірвалася в наше життя фронтовим вітром й піснями, написана кров'ю солдатів і офіцерів, сльозами матерів і обелісками з іменами загиблих героїв.

**В.Г. Покотило,
помічник проректора
з виховної роботи,
учасник бойових дій
в Афганістані,
полковник
у відставці**

УСВІДОМЛЕНИЙ ВИБІР

Соціологічна група нашого університету щорічно проводить опитування студентів першого курсу щодо мотивів вступу до ХНАДУ.

На запитання: «Що вплинуло на їхній вибір нашого навчального закладу?» більше половини респондентів засвідчили свою зацікавленість до наук даного напрямку. Також вони прислухалися до поради педагогів і друзів. Трохи більше чверті студентів відповіли, що вони вже давно зробили свій вибір, бо наш вищий заклад освіти закінчували їхні батьки та родичі, а це підтверджує те, що існує зв'язок поколінь.

Більше половини першокурсників аргументували свій вибір досить високим рейтингом нашого університету й обрали його свідомо.

Останнім часом в університеті плідно працює студентське самоврядування, що

існує на рівні університету, факультетів і гуртожитків.

На наше прохання дати оцінку діяльності студентського самоврядування думки студентів розподілилися майже порівну: одна половина вважає, що органи студентського самоврядування беруть активну участь у житті університету і студентського загалу; натомість інші вважають, що студентське самоврядування не має впливу на вирішення актуальних питань, якщо вони виникають. Однак зазначимо, що майже всі респонденти вказали на плідну роботу студентських рад з організації та проведення різних розважально-пізнавальних заходів: вечорів і конкурсів, квестів і оглядів, діяльності студентських гуртків за інтересами тощо.

Позитивно оцінили юнаки та дівчата і роботу студрад у гуртожитках. Приємно, що студенти внесли свої пропозиції щодо покращення організації роботи студентського самоврядування.

По-перше, на їхню думку, цей орган повинен працювати на захист студентів, бути посередником між ними та керівництвом вишу, допомагати студентам у вирішенні конфліктних ситуацій, якщо такі мають місце; мати право разом з комендантом приймати рішення щодо поселення у гуртожиток або виселення з нього (якщо для цього є поважна причина).

На думку студентів, потрібно частіше висвітлювати результати роботи студрад, проводити збори, надавати звіти, видавати інформаційний бюлетень чи щось на кшталт цього, адже орган студентського самоврядування створений, насамперед, на користь студентам і про це варто пам'ятати.

С.Я. Ходирєв,
проректор з науково-педагогічної та виховної роботи

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

ДУШЕВНЕ ТЕПЛО І ЛЮДЯНІСТЬ

У попередньому випуску нашої газети ми розповідали про педагога і науковця Є.І. Милославського, якому 26 грудня виповнилося би 140 років від дня народження.

Пропонуємо вашій увазі спогади про Євгена Івановича та роки війни професора В.О. Голеско.

— Мені хочеться розповісти про людину, яка увійшла у моє дитинство з добрим і відкритим серцем, про Є.І. Милославського. До війни Євген Іванович декілька років працював у нашому вищому закладі освіти – тодішньому ХАДІ, де працювали мої батьки (О.К. Біруля (1894 – 1967) і В.Й. Біруля (1908 – 1967)), яких пов'язувала творча робота і дружні стосунки. Мій батько та Євген Іванович були вченими широкого масштабу, обидва (правда, у різний час) закінчили один з найбільш фундаментальних і престижних навчальних закладів того часу – Петербурзький інститут інженерів шляхів сполучення. Але спочатку трохи передісторії.

Минуло так багато часу з початку війни, а минуле не забувається і не відпускає. Багато пережито, чимало з часом усвідомлено та оцінено по-справжньому. Коли кажуть, що країна не очікувала війни, залишається тільки сказати, що це неправда. Чекала і готувалася. У березні 1941 р. в ХАДІ було створено будівельний загін, куди увійшли студенти 3-го та 4-го курсів, а також викладачі. Завданням цього загону

було будівництво доріг і аеродромів, мостів і укріплень у прикордонній смузі. Керівником загону був призначений зав. кафедри будівництва та експлуатації доріг О.К. Біруля. З того часу ми практично його не бачили.

Війна розпочалася, коли мені і моїй двоюрідній сестрі Діні, яка жила в нашій родині, було по неповних 7 років, а рідному братові Володимирі (1928 – 1990) майже 14. Про початок війни ми дізналися по радіо, яке було в машині тодішнього ректора ХАДІ А.П. Хмельницького. Нас, дітей, везли на відпочинок у приміську зону. Добре пам'ятаю, як несподівано для нас стали серйозними обличчя дорослих. Ми відразу зрозуміли, що трапилася біда. Після короткої наради нас все ж привезли в табір. Але ми зрозуміли, що наше дитинство закінчилося. Після недовгого відпочинку ми повернулися до Харкова. Почалося бомбардування, про яке сповіщали по радіо, та страшне виття сирен. Згодом розпочалася евакуація основного майна та архіву нашого інституту. В основному все вивозили до Саратова на великих машинах і фургонках. Разом з обладнанням на базу Саратовського автомобільно-дорожнього інституту (САДІ) виїжджали і сім'ї співробітників, які вже були на фронті. Пішли на фронт і мої батьки у дорожній війська для наведення переправ, будівництва та ремонту доріг і мостів. У одному з фургонів їхали

ли і ми – моя бабуся М.С. Вележинська (1884 – 1957) і троє дітей. Фургонів було багато. У кожному з них були, крім майна інституту, сім'ї тих, хто пішов на фронт. Дорога була важкою і довгою. Це було наприкінці вересня – початку жовтня 1941 р. Нарешті ми дісталися до місця призначення, де потрібно було кудись розселити людей. Не всі містяни однаково відгукувалися на надання допомоги. Пам'ятаю, що фурғони досить довго стояли у дворі. Першими відгукнулися викладачі, які тоді працювали в САДІ. Серед них був і Є.І. Милославський.

Він жив у невеликій 3-кімнатній квартирі в житловому корпусі, що знаходився на території САДІ. Його дружина Валентина Петрівна і син Кирило на той час жили у Челябінську (ще в Ленінграді). Євген Іванович пішов у свій маленький кабінет, а дві кімнати зайняли біженці. У перший час нас, дітей, було 10 – 12 чоловік. З дітьми оселилися матері і наша бабуся. Дітей поклали на ліжка, а дорослі спали на підлозі. Через деякий час частина сімей розселилася по інших квартирах. Через три місяці у Євгена Івановича залишилися тільки ми.

Євген Іванович працював, він і викладачі харчувалися в інститутській їдальні. Бабуся моя взяла на себе турботи про будинок. Ми жили як одна сім'я. Євген Іванович не скупився на добрі слова, усмішку, тепло, що для нас було дуже важливим. Ми вва-

жали його своїм дідусем. Йому дуже подобалося, як я прибирала в квартирі. Обов'язково нахвалював і гладив по голові. Він називав мене «трудоличком». Багато чого, на жаль, я не пам'ятаю – у грудні дуже захворіла і була в забутті. Те, що залишилася жива, заслуга моєї бабусі, низький її уклін. Звичайно ж, підтримка Євгена Івановича зіграла в цій ситуації важливу роль. Наприкінці літа 1942 р. ми з бабусею виїхали до Омська.

Восени 1945 р. ми повернулися до шкент зруйнованого і понівченого Харкова. Деякий час ми жили у друзів батьків. А приблизно через рік-півтора доля знову звела нас з Євгеном Івановичем, адже він з родиною також повернувся до Харкова, і ми знову опинилися разом у невеликому двоповерховому будиночку. Ми жили на другому поверсі, а сім'я Милославських – на першому. Незабаром добудували будинок, що почали зводити ще до війни як житло для викладачів і співробітників ХАДІ. І знову доля звела нас разом. Теплі й душевні стосунки ми зберегли з Євгеном Івановичем на довгі роки. Ніколи не забуду нашого життя-буття в Саратові, його доброзичливого ставлення до нас.

Я часто згадую про нього і з роками ще більше ціную його душевне тепло і бажання допомогти в перші місяці війни, адже далеко не всі тоді були на це здатні.

В.О. Голеско, професор

КІР В УКРАЇНІ – НАЙГОЛОВНІШІ ПРАВИЛА

З початку 2018 року на кір в Україні захворіло понад 2000 осіб, серед них 1375 дітей і 709 дорослих. Спалах кору в Україні МОЗ не називає епідемією, однак такі результати вже досягли третини всіх звернень із симптомами у 2017 році.

У січні зафіксували три смертельні випадки – всі в Одеській області. Найбільше хворих на кір зареєстрували в Івано-Франківській області – 463 особи, Чернівецькій – 333, Закарпатській – 331, Одеській – 265. Не виявили спалахів у Чернігівській і Сумській областях. Найменше хворіють на кір у Харківській і Рівненській областях – по одному випадку, в Луганській і Житомирській – по два випадки.

За перші два тижні січня в Україні захворіли одна тисяча двісті вісімдесят п'ять дорослих і дітей. Виконуючи обов'язки міністра охорони здоров'я Уляна Супрун визнала перебої з поставками вакцин у регіони.

Кір – гостре інфекційне вірусне захворювання. Основні симптоми хвороби – висока температура, запалення слизових оболонок порожнини рота і верхніх дихальних шляхів, кон'юнктивіт, плямисто-папульозний висип шкіри і загальна інтоксикація. Morbillivirus (вірус кору) – надзвичайно заразний, він швидко передається повітряно-крапельним шляхом. Цей вірус може жити в повітрі і на поверхнях до двох годин після того, як хвора людина залишила приміщення. Дев'ять з 10 неімунізованих людей, які контактують з хворим, заражаються.

Найперше, що варто знати – це те, що кір є досить важким інфекційним захворюванням, яке супроводжується зміною декількох періодів хвороби, що тривалий час протікають в організмі

людини (це не грип, де за три – п'ять днів можна вже одужати), і має низку важких ускладнень.

Кір є дуже заразним захворюванням і найбільш схильними до ризику тяжкого перебігу кору є діти молодше 5 років, дорослі старше 20 років, вагітні жінки та люди з будь-якими імунодефіцитними станами.

Для того щоб достовірно з'ясувати, має людина антитіла проти кору чи ні (вона може перенести захворювання на субклінічному рівні і не знати про це) необхідно зробити відповідний аналіз крові (анти measles IgG).

КОЛИ РОБЛЯТЬ ЩЕПЛЕННЯ ВІД КОРУ?

Діти.

- Вакцинацію від кору роблять один раз в 1 рік і повторно в 6 років. Якщо з різних причин вакцинація не зроблена, її роблять дітям у будь-якому віці, але найкраще – двічі (на перше введення антитіла формуються у 85 – 93% людей) з інтервалом між щепленнями мінімум 28 днів.

- Якщо планується закордонна подорож, особливо в країни з високою поширеністю кору, рекомендується вакцинація, починаючи з шестимісячного віку (з 6 до 11 місяців – одноразово).

- Також проводиться екстрена вакцинопрофілактика для неімунних дітей упродовж перших трьох діб після контакту з хворим на кір.

Дорослі.

Відповідно для дорослих можна рекомендувати вакцинацію у таких випадках:

- Студентам після закінчення школи без підтвердження імунітету проти кору.
- Людям, які народилися під час або після 1957 року народження, у яких немає доказу імунітету (наявність антитіл). Їм необхідно зробити хоча б одну дозу вакцини.

Для дорослих застосовують ті ж вакцини, що і для дітей.

Кому протипоказана вакцинація?

- Людям із загрозливою для життя алергічною реакцією на неоміцин або інший компонент вакцини, яка виникла на первинне введення.
- Якщо людина хвора на момент вакцинації, її треба відкласти до одужання.
- Вагітним жінкам, крім того, необхідно уникати вагітності упродовж чотирьох тижнів після вакцинації.

Бережіть себе і своїх близьких. І найголовніше – при необхідності вчасно звертайтеся до лікаря.

Ж.Д. Кравченко,
заст. гол. лікаря
з ОМР КЗООЗ «ХМСЛ»,
лікар-терапевт ХНАДУ

ТРАДИЦІЙНИЙ ЗАХІД

Із кожним новим днем життя біжить все швидше: нові ідеї та розробки стрімголов вриваються у наш побут, нові виклики та завдання змінюють щоденне життя настільки кардинально, що інколи важко згадати, що ж було у дні вчорашньому. Ще важче спрогнозувати, що готує нам день наступний, і так лячно наважитись у цю нестримну, барвисту й таку непередбачувану дорогу додати ще чогось незвичайного. І чи кожному до снаги змінити своє оточення абсолютно – пірнути у світ наворіт.

Звісно, що не кожному.

Проте саме це щороку роблять тисячі іноземців, які приїждять до України здобувати освіту. Є серед них чимало й тих, які хотіли б отримати престижний диплом нашого університету або хоча б пройти інтенсивний мовний курс на факультеті підготовки іноземних громадян, який знають і цінують не лише в Харкові й Україні, але й у багатьох країнах близького та далекого зарубіжжя.

Усім відомо, що життя на підготовчому факультеті нелегке: нові викладачі, нова атмосфера, зовсім нова культура, конференції та зриси знань, олімпіади та наукові читання. І, звісно ж, навчання, навчання і ще раз навчання, якщо ти приїхав дійсно серйозно працювати і в майбутньому стати кваліфікованим і досвідченим фахівцем. Але викладачі та керівництво ФППГ переконані: там, де багато роботи, завжди знайдеться місце цікавому відпочинку. Саме тому взимку колектив кафедри філології традиційно проводить перший концерт «Давайте познайомимося», покликаний не лише дати студентам можливість розповісти про себе і подивитись на інших, ближче познайомитися із Харковом та Україною, нашим університетом і факультетом. Це, перш за все, крок до перетворення май-

НОВІ ВИКЛИКИ НОВОГО СВІТУ

же двадцяти груп підготовчого відділення у єдину та дружну факультетську родину.

Саме про необхідність єднання та спільної праці, якісного навчання та свідомого ставлення до свого майбутнього говорили проректор із науково-педагогічної роботи та міжнародних зв'язків проф. Г.І. Тохтар, новопризначений декан факультету підготовки іноземних громадян доц. В.М. Кудрявцев і завідувач кафедри філології доц. Л.С. Безкоровайна. Своїми словами вони надихнули студентську родину на подальшу працю.

Цього року наша родина традиційно багатонаціональна й барвиста. Студенти із Марокко, Кот-д'Івуару, Гвінеї, Камеруну, Нігерії, Китаю, Туреччини, Конго, Палестини, Монголії, Ізраїлю, Йорданії навчаються у групах технічного, медичного, економічного та гуманітарного профілю.

Під час концерту вони не лише розпо-

віли глядачам про свої вподобання та цілі, інтереси та перспективи, але й з радістю продемонстрували свої численні таланти. І хоча для деяких молодих людей сцена ХНАДУ стала місцем їхнього першого в житті публічного виступу, традиційний урок-концерт вкотре довів: не існує тих страхів, яким би ми не змогли дати раду, немає таких проблем, із якими ми б не впоралися, немає тих вершин, які ми не могли б підкорити.

Так, інколи доля кидає нам виклики. Та інколи ми й самі робимо це. І якщо вже жереб кинуто, варто йти до мети, незважаючи ні на що. Адже попереду – новий світ!

Н.О. Опришко,
доц. каф. філології

ВІТАННЯ

Вітаємо ювіларів (які народилися у січні – лютому)

Ларису Володимирівну Ричкову – доцента кафедри вищої математики.

Ірину Олександрівну Хорошилову – старшого викладача кафедри управління та адміністрування.

Олександра Івановича Плотнікова – старшого викладача кафедри фізичного виховання та спорту.

Андрія Івановича Семенова – старшого викладача кафедри фізичного виховання та спорту.

Ольгу Борисівну Маций – асистента кафедри комп'ютерних технологій і мехатроніки.

Леоніда Анатолійовича Тимошенка – головного енергетика.

Наталію Іванівну Буцьку – начальника відділу міжнародних зв'язків.

Тетяну Миколаївну Прядку – провідного бухгалтера бухгалтерської служби.

Ганну Андріївну Середу – провідного бухгалтера бухгалтерської служби.

Юрія Володимирівна Волкова – інженера кафедри комп'ютерних технологій і мехатроніки.

Катерину Олексіївну Давідянц – лаборанта кафедри фізичного виховання та спорту.

Вікторію Петрівну Нікітченко – заступника директора видавництва.

Олену Миколаївну Уланову – завідувача архіву.

Дар'ю Миколаївну Данильченко – бібліотекаря наукової бібліотеки.

Ганну Андріївну Яковлєву – інженера-програміста 1 категорії обчислювального центру.

Тетяну Вікторівну Согомонову – інженера 1 категорії експлуатаційно-технічного відділу.

Ольгу Юрївну Гредасову – інспектора аспірантури.

Наталію Петрівну Лепеху – завідувача складу їдальні.

Наталю Василівну Восводіну – чергову гуртожитку № 1.

Василія Івановича Подгорного – чергового гуртожитку № 5.

Сергія Миколайовича Щербину – сторожа навчально-наукової бази.

Олену Іванівну Богацьку – прибиральницю гуртожитку № 6.

Володимира Олексійовича Радченка – слюсаря-сантехніка 2 розряду гуртожитку № 6.

Олега Васильовича Логвиненка – двірника 2 розряду.

Шановні ювіляри, прийміть наші найщиріші вітання зі святами та нашу глибоку пошану й повагу за Вашу натхненну працю.

Зичимо Вам здоров'я і любові, радощів і щастя Вам і Вашим близьким!

Колектив ХНАДУ

Віктора Олександровича Золотарьова – завідувача кафедри технології дорожньо-будівельних матеріалів і хімії ім. М.І. Волкова.

Валерія Кузьмовича Жданюка – завідувача кафедри будівництва та експлуатації автомобільних доріг ім. О.К. Біруля.

Олександра Михайловича Крюкова – професора кафедри метрології та безпеки життєдіяльності.

Юрія Антоновича Петренка – професора кафедри автоматизації та комп'ютерно-інтегрованих технологій.

Олександра Володимирівна Ярижка – доцента кафедри будівельних і дорожніх машин ім. А.М. Холодова.

Василія Кузьмича Бабайлова – доцента кафедри економіки і підприємництва.

Валентину Юрївну Онісіфорову – доцента кафедри економіки і підприємництва.

Оксану Володимирівну Кудрявцеву – доцента кафедри міжнародної економіки.

Миколу Анатолійовича Нефьодова – доцента кафедри транспортних систем і логістики.

ХНАДУ СПОРТИВНИЙ

Пауерліфтинг

Нещодавно на базі ліцею ХНУБА (ХІСІ) пройшли змагання з пауерліфтингу серед ВЗО м. Харкова, де взяли участь 16 команд і 155 студентів.

Команда нашого університету взяла активну участь у цих змаганнях у повному складі.

Найкращий результат показав студент механічного факультету Максим Дробицький (гр. Ма-21), який у ваговій категорії до 66 кг зайняв перше місце, виконавши норматив кандидата у майстри спорту.

Вітаємо Максима з чудовим виступом і бажаємо йому таких же плідних ужинок як у спорті, так і в навчанні.

С.С. Зайцев,
викл. каф. ФВіС

Спартакіада з легкої атлетики

Нещодавно на базі легкоатлетичного манежу «ХТЗ» відбулися змагання Спартакіади «Спорт упродовж життя» серед ВЗО м. Харкова з легкої атлетики.

У змаганнях взяли участь 18 команд і 328 студентів. Збірна команда нашого університету відстоювала спортивну честь ХНАДУ у повному складі

та посіла четверте місце, набравши 494 бали. Перше місце посіла команда НТУ «ХПІ-1» (696 балів), друге – ХДАФК (634 бали), третє – НТУ «ХПІ-2» (521 бал).

На цих змаганнях вдало виступили: у стрибках у довжину та потрійним – Олег Баранов та Олександра Коваленко (АФ); у штовханні ядра – Денис Гапонов (ДБФ), Денис Чижов, Денис Вороновський і Єлизавета Лючкова (МФ); на дистанції 3000 м – Віталій Чуб і Вікторія Сопельник (ФУБ), Марина Петухова, Анна Говор, Аліна Тагієва та Поліна Моїсєєва (ДБФ).

Усім спортсменам бажаємо здоров'я і вдалих виступів на наступних змаганнях.

О.Є. Безніс, ст. викл. каф. ФВіС

Кікбоксинг

Нещодавно у Мінську в рамках VII міжнародних ігор бойових

мистецтв відбувся чемпіонат Світу з кікбоксингу WPKA.

У складі збірної України в чемпіонаті взяли участь і наші студенти.

Студент факультету транспортних систем Ігор Христосов завоював одразу дві золоті медалі: у своїй віковій категорії до 18 років, а також серед дорослих спортсменів. А студент механічного факультету Станіслав Крипський у доволі запеклих поєдинках завоював срібну медаль.

Христосов

Крипський

Вітаємо наших студентів і бажаємо їм подальших успіхів у навчанні та спорті.

О.Ю. Романенко,
викл. каф. ФВіС

Газета «Автодорожник» видається з 1931 року. Засновник – колектив Харківського навчально-науково-виробничого комплексу з автомобільно-дорожньої освіти.

Газета зареєстрована у Державному комітеті України в справах видавництва, поліграфії та книгорозповсюдження 1 грудня 1993 року.

Свідоцтво про реєстрацію: серія ХК №80. Адреса редакції: 61002, м. Харків-МСП, вул. Ярослава Мудрого, 25, кім. 204. Тел. 707-36-74.

E-mail: gazeta@khadi.kharkov.ua
Газета віддрукована у видавництві ХНАДУ. Тираж 500 прим.

Зам. № 17/18 від 19.01.2018 р.
Головний редактор **О.Д. Васильківська**
Коректура **Л.А. Пустовойтової**
Комп'ютерна верстка **О.Г. Безродного**
Фото **О.М. Лісконог**

Минулоріч у манежі ФУБ відбулася Спартакіада університету з міні-

Міні-футбол

футболу, де взяли участь 44 студенти з п'яти факультетів.

Чемпіоном цих змагальних стала команда дорожньо-будівельного факультету. Друге місце посіла команда МФ, третє – ФУБ, четверте – АФ і п'яте місце – ФТС.

Щиро вітаємо усіх переможців і бажаємо їм надалі підкорювати спортивні верстви.

А.І. Семенов,
ст. викл. каф. ФВіС

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних імен та інших даних несуть автори публікацій. Думки авторів публікацій у нашому виданні не завжди збігаються з точкою зору редакції. Матеріали і фотознімки, передані до редакції, не рецензуються і не повертаються. Редакція не має змоги листуватися з кореспондентами.